

Kinh thu, cuối đông

Người,

với 1 quãng đời quanh quẽ
như nhánh sông buồn, như con
nước cạn và như một chiều mưa.

Một thớ tóc bay,

người về từ 1 tiếng đông

Âm thầm mùa đông tháng chạp

Chút gió vồn bên má,

đủ làm nét người thêm dịu dàng

Hiện hữu còn đó,

từ 1 ngọn đồi, đờ chói nhạt lạc

từ miền nào, tuyết lung âm u

ở đông sông nào, vành nguyệt dật đờ ngũ yên

Cuối năm,

ngày là 1 về u uẩn thật dài

Đêm tựa như tiếng động bập bùng, khi có khi không

Bước chân người trở về, từ thành quách nào đó nát,

đến đây đập vào tình yêu.

Ừ thì,

1 thớ nào chân dài bay nhầy

Nghiêng tóc cho ta thấy bờ môi mình mỗi lần,

Khoẻ miệng cười duyên, những bước chân lang du dạo ấy

Chộp mắt, cho áo người huy hoàng

để ta về yêu mùa xuân rục lá... ngập ngừng
Cho ta nhìn bóng người mù mịt bụi nửa đời đã qua
Có phải là đến,
    có nghĩa là đi
Dành thế, đường trần vạn nẻo thênh thang
Đưa tay, đã lẽ... chim xếp đôi cánh băng
    chim nở đôi cánh lướt
Ngày và đêm...
    là những tiếng buồn thành thốt

ChimBiên

mở con"
như 1 lời tự thú ngày nọ